

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνῆν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1261

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Πράξ. 16,16-34)
28 Μαΐου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Στὴ φυλακὴ!

«Ἔβαλον εἰς φυλακὴν» (Πράξ. 16, 23)

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, εἶνε **Κυριακή**. Καὶ Κυριακὴ θὰ πῆ ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸν Κύριο, στὴν ἐκπλήρωσι τῶν καθηκόντων μας πρὸς τὸν Θεό. Ἄλλ' ἄραγε ἡ Κυριακὴ εἶνε τώρα ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸν Κύριο; Μᾶλλον δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται Κυριακὴ. Ἀπὸ τὰ ὅσα συμβαίνουν τὴν ἡμέρα αὐτὴ μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ κάποιον ἄλλο ὄνομα θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται· ἄς μὲ συγχωρέσετε γι' αὐτὸ ποῦ θὰ πῶ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀπὸ Κυριακὴ τὴν καταντοῦμε διαβολικὴ· ἀνήκει στὸν διάβολο. Διότι σὰς ἐρωτῶ· πότε γίνονται οἱ περισσότερες διασκεδάσεις, ξεφαντώματα, ἀτυχήματα, κακά, ἀτιμίες, ἐγκλήματα; τὴν Κυριακὴ δὲν γίνονται; Τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ ἔπρεπε ὅλοι νὰ ἴενε στὴν ἐκκλησία. Εἶνε; Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ μόνο δύο ἐκκλησιάζονται. Οἱ ἄλλοι μπαίνουν στ' αὐτοκίνητα καὶ κάνουν ἐκδρομὲς, χωρὶς νὰ φροντίζουν τοῦλάχιστον τὸ πρωῖ νὰ ἐκκλησιασθοῦν.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσω τὸν ἔλεγχο. Δὲν ζηλεύουμε αὐτοὺς ποῦ κάνουν ἐκδρομὲς. Μποροῦμε κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, ἐδῶ ποῦ εἴμαστε, νὰ κάνουμε ἐκδρομὴ, μιὰ **πνευματικὴ ἐκδρομὴ νοερώς**. Ἐλάτε λοιπόν. Ὁδηγὸς τῆς ἐκδρομῆς εἶνε ὁ σημερινὸς ἀπόστολος. Τὸν προσέξατε;

* * *

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ποῦ ἔγραψε τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ κείμενο τῶν Πράξεων, μᾶς παίρνει τώρα στὰ φτερά του καὶ μᾶς ὑψώνει πάνω ἀπὸ τὰ γαλανὰ νερά τοῦ Αἰγαίου, μᾶς μεταφέρει στὴν ἡρωικὴ Μακεδονία, περνοῦμε τὸ Στρυμόνα, πέφτουμε σὲ μιὰ πεδιάδα, καὶ ἐκεῖ μεταξὺ Δράμας καὶ Καβάλας μᾶς προσγειώνει σὲ μιὰ πόλι, ἀπὸ τίς ὠραιότερες τοῦ τότε κόσμου, **στὴν πόλι τῶν Φιλίππων**.

Τώρα εἶνε χαλάσματα. Ὅποιοι ἐπισκεφθοῦν τὰ ἐρείπια τῶν Φιλίππων ἔχουν νὰ δοῦν πολὺ ἐνδιαφέροντα. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς τουρίστας θαυμάζουν τὸ φρούριο, ποῦ εἶνε στὴν ἀκρό-

πολι πάνω στὸ λόφο· ἄλλοι τὰ διάφορα μνημεῖα καὶ τὴν ἀγορὰ· ἄλλοι τὰ ἴχνη τῆς μεγάλης Ἑγνατίας ὁδοῦ, ποῦ ἄρχιζε ἀπὸ τὸ ἐπίκειο τῶν Φιλίππων (τὴν Καβάλα) καὶ ἔφθανε μέχρι τὸ Δυρράχιο· ἄλλοι θαυμάζουν τὸ θέατρο ποῦ ὑπάρχει ἐκεῖ, ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα. Ἄλλ' ὅσοι εἶνε Χριστιανοὶ καὶ πιστεύουν στὸν Κύριο, ἀφήνουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρείπια, ποῦ διαλαλοῦν τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου, πηγαίνουν κάπου κάτω ἀπὸ τὸ φρούριο, χαμηλά, ἐκεῖ ποῦ ἦταν ἡ **φυλακὴ** τῶν Φιλίππων, κ' ἐκεῖ τὰ μάτια βουρκώνουν, ἡ καρδιὰ χτυπάει καὶ τὰ χεῖλη ψιθυρίζουν· γονατίζουν καὶ φιλοῦν τὸ ἔδαφος, γιὰτὶ σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ κλείστηκε ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴ φυλακὴ! Μὰ τί ἔκανε; Μήπως κανένα ἐγκλημα ἀπὸ κείνα ποῦ τιμωρεῖ ὁ νόμος; Διέπραξε τίποτα εἰς βάρος τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας τῶν ἄλλων; Ὁχι. Τότε ποῖό τὸ ἐγκλημά του; Τὸ ὅτι πίστευε στὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν πίστι αὐτὴ τὴν διεσάλπιζε παντοῦ, τὸ ὅτι ἦταν ἐναντίον τῆς εἰδωλολατρίας, ἐναντίον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀφελῶν ἀπὸ τοὺς μάγους καὶ ἀστρολόγους. Γι' αὐτὸ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς στρατηγούς τῆς πόλεως. Τὸν γύμνωσαν, τὸν χτύπησαν ὅπως τὸν Κύριο στὸ πραιτώριο, καὶ ἔτσι ματωμένο μαζί μὲ τὸν συνοδὸ του τὸν Σίλα τοὺς ἔρριξαν στὴ φυλακὴ.

Ὁ Παῦλος στὴ φυλακὴ· τί ἀδικία! Καὶ ἐνῶ ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ εἶνε κλεισμένος στὴ φυλακὴ, κάποιος ἄλλος, ἀρχιληστὴς - θηρίο ποῦ κατεσπάραζε ἀνθρώπους, ἦταν ὄχι μόνο ἐλεύθερος ἀλλὰ καὶ πάνω στὸ θρόνο τῆς Ῥώμης. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Ὁ αὐτοκράτωρ Νέρων· ὄντως ληστὴς, ἀλλὰ μὲ στέμμα, μὲ κορώνη. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος ἐθλίβετο, ὁ δὲ **Νέρων στὰ ἀνάκτορα** γλεντοκοποῦσε.

Ἐὰν ἤμουν ζωγράφος, θὰ ζωγράφιζα δύο

εἰκόνες. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸν ἅγιο ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα, αἰμόφυρτο καὶ πεινασμένο, χωρὶς περιποίησι γιατροῦ καὶ νοσοκόμου, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ τέρας πάνω στὸ θρόνο μέσα σὲ μαρμάρينو παλάτι ν' ἀστράφτη ἀπὸ πολυτέλεια. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐρωτᾷ: Μὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ προτιμούσατε νὰ εἶστε, μὲ τὸν ἀπόστολο στὸ μπουντρούμι ἢ μὲ τὸ Νέρωνα στὸ παλάτι; Δὲν ξέρω τί θὰ λέγατε σεῖς, ἀλλὰ ὁ Χρυσόστομος λέει: Χίλιες φορές **στὸ μπουντρούμι μὲ τὸν Παῦλο** ἔνεκεν δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας, παρὰ μέσ' στὰ παλάτια μὲ τοὺς βασιλεῖς τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἦταν ἐποχὴ πού ἡ **Ἐκκλησία** μας ἦταν στὰ μπουντρούμια, καὶ ὅμως ἦταν ἔνδοξος. Ὅταν βγήκε ἀπὸ 'κεῖ κι ἀνέβηκε ψηλὰ κ' ἔπιασε σχέσεις μὲ τοὺς καίσαρες, τότε **ἐκκοσμικεύθηκε** καὶ ἔχασε πλέον ἀπὸ τὴν αἴγλη της.

Ὁ Νέρων λοιπὸν ἐλεύθερος, ὁ Παῦλος ἀλυσοδεμένος. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ μείνη ἐκεῖ ὁ Παῦλος. Αὐτὸς ὁ ἀετός, ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ Χρυσόστομος, αὐτὸς ὁ **χρυσάετος, δὲν ἦταν γιὰ τὸ κλουβί**. Ἐπρεπε ν' ἀνοίξη τὸ κλουβί, νὰ βγῇ, γιὰ νὰ συνεχίση νὰ κηρύττη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' ἦταν εὐκόλο ν' ἀνοίξη ἡ φυλακὴ; Ἄν πάτε νὰ τὴ δῆτε στοὺς Φιλίππους, εἶνε βαθειὰ μέσ' στὸ χῶμα. Γύρω - γύρω φρουροῦσαν Ῥωμαῖοι στρατιῶτες. Οἱ πόρτες σιδερένιες καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἄγρυπνος. Ἦταν **ἀδύνατον νὰ φύγη** κανεὶς ἀπὸ 'κεῖ. Καὶ ὅμως ὁ **Παῦλος βγήκε**. Πῶς; Ὅταν εἶνε θέλημα Θεοῦ, ὅλα τὰ ἐμπόδια παραμερίζουν. Πῶς βγήκε λοιπὸν; **Μὲ σεισμό!** Τὴν ἴδια νύχτα πού τὸν φυλάκισαν, ἐνῶ οἱ Ῥωμαῖοι φρουροῦσαν καὶ ὁ Νέρων διεσκέδαζε καὶ οἱ ἄρχοντες κραιπαλοῦσαν, στὴ φυλακὴ ἐγίνε σεισμός. Σείσθηκαν οἱ σιδερένιες πόρτες καὶ ἀνοίξαν, καὶ τὰ δεσμὰ ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν φυλακισμένων. Ὁ δεσμοφύλακας τaráχτηκε. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅμως, ὄχι μόνο τὸν ἔσωσε ἀπὸ αὐτοκτονία, ἀλλὰ καὶ τὸν ὠδήγησε μαζί μὲ ὅλο τὸν οἶκο του στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Δὲν βγήκε βέβαια ὁ ἀπόστολος ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὴ νύχτα ἐκείνη, διότι ἔπρεπε νὰ κατηχήσῃ καὶ νὰ βαπτίσῃ τὴν οἰκογένεια τοῦ δεσμοφύλακος. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένη ἡμέρα οἱ ἴδιοι οἱ στρατηγοὶ ἦρθαν καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ, ἐλεύθερος νὰ πάη σὲ ἄλλα μέρη.

* * *

Ὁ σεισμός, ἀγαπητοί μου, πού ἔσεισε τὴ φυλακὴ τῶν Φιλίππων, δὲν εἶνε τυχαῖο γεγονός. Ὅσοι νομίζουν, ὅτι τάχα εἶνε κάτι ἄσχετο μὲ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἄς προσέξουν τὸν ση-

μερινὸ ἀπόστολο. Ὁ σεισμός εἶνε βέβαια καὶ φυσικὸ φαινόμενο. Ἀλλὰ ὑπεράνω τῶν φυσικῶν φαινομένων εἶνε ἡ **χεὶρ τοῦ Κυρίου**, πού διοικεῖ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ἐδάφη τῆς γῆς. «*Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32). Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας. Ἐγίνε σεισμός στὸ Γολγοθᾶ ὅταν οἱ Ἑβραῖοι σταύρωσαν τὸ Χριστό, σεισμός στὸν τάφο του τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, σεισμός στὸ μπουντρούμι τῶν ἀποστόλων ὡς δεῖγμα ὅτι ὁ Θεὸς ἀγανακτεῖ ἐναντίον τῆς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων πού φυλάκισαν τὴν ἀλήθεια.

Ἡ γῆ μας ἐξακολουθεῖ νὰ σειέται κατὰ καιροὺς καὶ κατὰ τόπους. Οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ δημοσιογράφοι λένε «ὁ ἐγκέλαδος», «φυσικὰ φαινόμενα», «τυχαῖα γεγονότα». Ὅχι, ἀδέρφια μου· οἱ σεισμοὶ δὲν εἶνε τυχαῖα πράγματα. Σύμφωνα μὲ τὰς Γραφὰς καὶ τὸν σημερινὸ ἀπόστολο, **τίποτα δὲν εἶνε τυχαῖο**. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· ἕνα πουλάκι, ἕνας σπουργίτης, δὲν πέφτει στὴ γῆ χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μιὰ τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴ του δὲν χάνει ὁ ἄνθρωπος χωρὶς παραχώρησι Θεοῦ (Ματθ. 10,29· Λουκ. 12,6-7· 21,18) καὶ ἕνας σεισμός, πού καταστρέφει πολιτεῖες ὀλόκληρες καὶ τις μεταβάλλει σὲ νεκροταφεῖα, εἶνε ἀδέσποτο φαινόμενο; Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ.

Σείεται ἡ γῆ μας. Γιατί σείεται; Ἐμένα ρωτᾶτε; Ρωτῆστε τὴ συνείδησί σας, ρωτῆστε τὰ δικαστήρια, ἀνοίξτε τις ἐφημερίδες, ρίξτε μιὰ ματιὰ στὴν οἰκογένειά σας καὶ στὴν κοινωνία μας, καὶ ἐξετάστε· ζοῦμε, κ' ἐμεῖς πού φέρουμε τὸ ρᾶσο κ' ἐσεῖς ὁ λαός, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ; Σείεται ἡ γῆ μας, καὶ θὰ σεισθῇ ἀκόμα περισσότερο καὶ θὰ θρηνήσουμε μεγάλες συμφορές, **γιὰ τις πολλὰς ἀμαρτίες** πού διαπράττουμε ὅλοι, ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιὰ μέχρι τοὺς γέροντες, κι ἀπὸ τις καλύβες μέχρι τὰ μέγαρα, κι ἀπὸ τὰ μοναστήρια μέχρι τὰ πατριαρχεῖα. Ὅλοι εὐρισκόμεθα μέσα σ' ἕνα φοβερὸ κλοιὸ ἀμαρτιῶν καὶ ἀσεβειῶν καὶ ἐγκλημάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κορυφαῖο εἶνε ἡ **βλασφημία**. Ὁ Θεέ μου, πῶς μᾶς ἀνέχεσαι;

Ὁ Παῦλος μέσα στὴ φυλακὴ **δοξολογοῦσε τὸ Θεό** (Πράξ. 16,25)· ἐμεῖς πού ζοῦμε ἐλεύθεροι κι ἀπολαμβάνουμε ὅλα τὰ ἀγαθὰ του; Ἄς γίνουν λοιπὸν ὅλα τὰ στόματα κι ὅλες οἱ καρδιὲς **μιὰ κιθάρα**, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**